

og anses på den baggrund af H:S for tilfredsstillende.

Senest har Københavns Borgerrepræsentation i forbindelse med indgåelse af forlig om H:S økonomi i 2001 forudsat, at H:S fortsat overvejer "på hvilke områder, der kan afholdes udbud rettet mod offentlige og private leverandører. Herunder indgår udbud af bestemte behandlingsområder, hvor H:S ikke besidder den fornødne kapacitet, og hvor der kan forventes tidsmæssige, kvalitetsmæssige eller økonomiske gevinster set i forhold til mål for H:S."

Muligheden for at anvende private leverandører har således løbende været en del af H:S planlægningsgrundlag. Konkret har H:S anvendt private leverandører til bl.a. grå stær operationer.

H:S bemærker, at det ikke på noget tidspunkt har været hensigten med ventetidsgarantien eller den senere vedtagne differentierede ventetidsmålsætning, at en patient på eget initiativ har kunnet søge behandling på et privat hospital og få udgiften dækket af H:S under henvisning til, at ventetiden har oversteget 3 måneder.

Spm. nr. S 176

Til socialministeren (20/10 2000) af:

Christian H. Hansen (DF):

»Hvor lang tid mener ministeren at det er rimeligt for en person, der er undersøgt af egen læge samt af hospital, at vente på en afgørelse vedrørende tilkendegivelse om ret til invalidebil?«

Begrundelse

Når en persons helbredsoplysninger er indhentet, mener spørgeren, at der går uhensigtsmæssig lang tid, før tilkendelsen om ret eller afslag til invalidebil bliver en realitet.

Svar (31/10 2000)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Indledningsvis kan jeg oplyse, at hverken jeg som socialminister eller Socialministeriet har kompetence til at gå ind i konkrete sager, herunder hvor lang sagsbehandlingstiden bør være i den enkelte sag, ligesom jeg ikke kan pålægge

en kommunal eller amtslig myndighed at træffe bestemte afgørelser.

Jeg kan oplyse, at de sociale myndigheder efter § 3 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område generelt har pligt til at afgøre spørgsmål om hjælp så hurtigt som muligt. Derimod er der ikke efter den sociale lovgivning givet anvisninger på, hvor korte eller hvor lange sagsbehandlingstiderne bør være. Det er kommunalbestyrelsens og amtsrådets opgave at fastsætte frister for, hvor lang tid der må gå, inden der skal være truffet en afgørelse.

Samtidig er de sociale myndigheder efter § 4 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område forpligtet til at give ansøger mulighed for at medvirke ved sagens behandling, samt til at vurdere sagen i forhold til alle muligheder og behov, jf. § 5 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Myndighederne skal således sørge for at ansøger kommer til orde, og sørge for at finde den rigtige løsning for netop denne ansøger.

Sagsbehandlingstidens rimelighed, og dermed hvornår ansøgeren med rimelighed kan forvente en afgørelse i sagen, vil afhænge af hensynet til, at sagen oplyses forsvarligt, efterlevelsen af generelle og specielle regler for sagsbehandlingen, myndighedens ressourcer, sagens karakter, herunder fx indhentelse af oplysninger fra andre myndigheder, lægeerklæringer etc. og hensynet til ansøgerens interesse i at få sagen afklaret hurtigst muligt.

Hvis kommunen eller amtskommunen ikke kan træffe afgørelse inden for den frist, som kommunalbestyrelsen eller amtsrådet har fastsat, skal ansøgeren skriftligt have dette at vide og oplysning om, hvor lang tid ansøgeren kan forvente, at der vil gå, før kommunen eller amtskommunen kan træffe afgørelse.

Det er min opfattelse, at kommunerne og amtskommunerne generelt bestræber sig på, at behandle spørgsmål om hjælp så hurtigt som muligt med henblik på at afgøre, om der er ret til hjælp. Jeg mener også, at en kort sagsbehandlingstid, så kort som det er fagligt forsvarligt, bør være et af de væsentligste elementer i den kvalitet en ansøger bør kunne forvente i behandlingen af pågældendes sag.

Endelig kan jeg oplyse, at der fra såvel bruger side som kommunal og amtskommunal side har været rejst kritik af det administrative hensigtsmæssige i den nye kompetencemodel for sager om støtte til køb af bil, der blev indført ved social reformen, hvorefter amtskommunen